

Szilánkok

„Legyetek tökéletesek, miként a ti Mennyei Atyátok is tökéletes”...mennyire nem értettem ezt a jézusi parancsot és meg is botránkoztam többször rajta. Hogy lehetnék olyan tökéletes mint Ő?!

Próbálkozásaim a tökéletességre rendszerint önigazolásokhoz és belső görcsökhöz, merevséghez vezettek, aszerint, hogy fogtam fel magam. Ma, felfogva hosszú belső vargabetűk után az evangéliumot, úgy gondolom, hogy a tökéletesség az emberi lehetőségekben Isten tökéletességéből kiinduló szeretetparancs a megváltás fényében. Isten tökéletes, szerető atya, akit szabad és kell imádnunk, mint egyetlen erre, imádásra méltót, teljes szívünkben, teljes lelkünkben és minden erőnkben. Elveszettségünk tudatában, a megváltás, Jézus szenvedése és feltámadása tükrében együttérzéssel, szeretettel kell fordulnunk egymás felé, és Isten felé végtelen hálával, hogy bűnös voltunk ellenére szeretetből megmentett bennünket. Nem tudunk büntelenek lenni, de éppen ezért kell a tökéletes Isten irgalmát hálával dicsőíteni és ebben a fényben szeretni sorstársainkat, akikért szintén meghalt Jézus. Na, és szeretnem kell magamat is, hiszen míg a tökéletesség célja lebegett előttem a büntelenség elérésének reménytelen vállalkozásában, kemény és többnyire szeretetlen voltam önmagammal szemben. „ Bocsássatok meg egymásnak (és magatoknak), miként a ti mennyei Atyátok is megbocsátott nektek”. Így akarok csak tökéletes lenni, elveszettségem tudatával és megváltásom örömeivel...

2016. január 17.